

ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸೋಣ

ಬ್ರ.ವಿವಿಕ್ತ ಚೈತನ್ಯ

ಜಿನವರಿ ಫೆಬ್ರವರಿ ತಿಂಗಳುಗಳು ಬಂದಿತೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ವಾರ್ಷಿಕಪರೀಕ್ಷೆಯ ಜಿ.ಸಿ. ತಟ್ಟಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ತಳಮಳ ದುಗುಡ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕವಿಯುತ್ತದೆ. ಊಟ ತಿಂಡಿಗಳು ಸೇರದಾಗುತ್ತವೆ. ಟಿ.ವಿ. ಮಂತಾದ ಮನೋರಂಜನೆಯ ಸಾಧನಗಳೂ ಬೇಸರವುಂಟು ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಓದಬೇಕಾಗಿರುವ ಪಠ್ಯ ವಿಷಯದ ಬೃಹದ್‌ಗಾತ್ರವನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು ಎದೆ ಝಲ್ ಎನ್ನುತ್ತದೆ. ಬಹುತೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವರ್ಷಪೂರ್ತಿಯ ಅಧ್ಯಯನ ವನ್ನು ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸಿಬಿಡಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಿದ್ರೆಗೆಚ್ಚು, ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ದೀಪ ಉರಿಸಿಕೊಂಡು ಒಡಲು ಆರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ದಿನಚರಿ ಅನಿಯಮಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಟೋಟಗಳು ಬೇಡವಾಗುತ್ತವೆ. ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೆ ಅಲ್ಲದೇ ಇರುವ ತಲೆನೋವು, ಹೊಟ್ಟೆನೋವು, ನಿಶ್ಯಕ್ತಿ ಮುಂತಾದುವುಗಳು ಹೇಗೋ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡುಬಿಡುತ್ತವೆ. ದೇವರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ದಿಥೀರನೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ದೇವಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ದಂಡೋಡೆಂಡು. ಮನೋವೈದ್ಯರಿಗೂ ಯುವರೋಗಿಗಳು ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತಾರೆ. ಮೇ ಜೂನ್ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಹುತೇಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಮುಗಿದುಹೋಗುತ್ತವೆ. ಬಳಿಕ ದೇವಾಲಯಗಳಿಗೆ ಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬರುವುದು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದಿನಂತೆ ಮನೋರಂಜನೆಯ ಸ್ಥಾನಗಳು ತುಂಬಿರುಳುಕಾಡುತ್ತವೆ. ಇದು ಏಕೆ ? ಇದನ್ನು ತಡೆಯಲಾದೀತೆ ?

ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ

ಪರೀಕ್ಷೆ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಆಗಿದೆ ಎಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಲ್ಲ. ಒಂದು ವರ್ಷದ ಕಲಿಕೆಯ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಕೆಲವು ಘಂಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಬಿಡುತ್ತದೆ. ಈ ಬಗೆಯ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪದ್ಧತಿ ಲೋಪದೋಷಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ ಪ್ರತಿ ವರುಷ ನಮ್ಮ ಸಾವಿರಾರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪರೀಕ್ಷೆಯೆಂಬ ಪೆಡಂಭೂತಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿ ನರಳುತ್ತಾರೆ. ಪರೀಕ್ಷೆ ಅವರ ಜೀವನದ ಮಾರ್ಗವನ್ನೇ ಬದಲಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಡಾಕ್ಟರಾಗ ಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡವನು ಗುಮಾಸ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಬಡ ಹಾಗೂ ಮಧ್ಯಮವರ್ಗದ ಕುಟುಂಬಗಳ ಭವಿಷ್ಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಗ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣನಾಗುವುದರ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಬಗೆಯ ವಿಷಮಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಯುವಜನತೆಗೆ ಯೋಗ್ಯ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ, ಉತ್ತೇಜನ, ಸಾಂತ್ವನ ಅಪಶ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ, ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಎದುರಿಸಲು ಬೇಕಾದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ, ಮಾನಸಿಕ

ಹಾಗೂ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಿದ್ಧತೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೂರಿರಬಹುದಾದ ತಪ್ಪು ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ, ಅವರಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಚೈತನ್ಯ ತುಂಬಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಬಹುತೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಖಂಡಿತ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜ ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಒಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಪಿಡುಗಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ.

ನೈಜಶಿಕ್ಷಣ

ಸಮಸ್ಯೆಯ ಮೂಲವಿರುವುದು ನಿಜವಾದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಹಾಗೂ ಅದರ ಧ್ಯೇಯೋದ್ದೇಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಲೀ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗಾಗಲೀ ಪೋಷಕರಿಗಾಗಲೀ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅರಿವಿಲ್ಲದಿರುವುದು. ಸ್ವತಂತ್ರಭಾರತದ ಅತ್ಯಂತ ದುರ್ದೈವವೆಂದರೆ ಸಮರ್ಥ ಹಾಗೂ ಪ್ರಬುದ್ಧ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಈ ದೋಷಪೂರಿತ ಶಿಕ್ಷಣವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಫಲ ಹೊಂದಿರುವುದು. ಮಾನವನ ಪರಿಪೂರ್ಣ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವಿಕಸನವೇ ನೈಜಶಿಕ್ಷಣದ ಗುರಿ, ಕೇವಲ ಚಾಕರಿ ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುವ ಕಳಪೆ ಡಿಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಲ್ಲ. ಈ ಆಧುನಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಆದರ್ಶ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟವರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಅಗ್ರಗಣ್ಯರು. ಅವರ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ :

“ ಶಿಕ್ಷಣವೆಂದರೆ ಮೊದಲೇ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸುವುದು.... ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೆಂದರೇನು? ಪುಸ್ತಕ ಪಾಂಡಿತ್ಯವೇ? ಅಲ್ಲ. ಹಲವು ವಿಧದ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆಯೇ? ಅದೂ ಅಲ್ಲ. ಯಾವ ತರಬೇತಿಯ ಮೂಲಕ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರವಾಹ ಮತ್ತು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ಫಲಕಾರಿಯಾಗುವುದೋ ಅದೇ ಶಿಕ್ಷಣ.... ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸಾರವೇ ಮನಸ್ಸಿನ ಏಕಾಗ್ರತೆ. ಬರಿಯ ವಿಷಯ ಸಂಗ್ರಹವಲ್ಲ....ಯಾವ ಶಿಕ್ಷಣ ಜನಸಾಧಾರಣರನ್ನು ಜೀವನ ಸಂಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗು

ವುದಿಲ್ಲವೋ, ಯಾವುದು ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಚಾರಿತ್ರ್ಯಬಲ, ಸೇವಾ ತತ್ವರತೆ, ಸಿಂಹಸಾಹಸ ಇವುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅದು ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂಬ ಹೆಸರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವೇನು? ಜೀವನದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ತಾನು ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಯಾವುದು ನೀಡುವುದೋ ಅದೇ ನಿಜವಾದ ಶಿಕ್ಷಣ."

ಈ ಬಗೆಯ ವೀರ್ಯವತ್ತಾದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂಶವಾದರೂ ನಮ್ಮ ಬಾಲಕಬಾಲಕಿಯರಿಗೆ ದೊರಕಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಈ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದರೇನು? ಸಿಂಹದ ಮರಿಗಳಂತಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಜೀವನಸಂಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಸೆಣೆಸಿ, ಜಯಭೇರಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವಿಚಾರಧಾರೆ ಯನ್ನಾಧರಿಸಿದ ಶಿಕ್ಷಣವೊಂದೇ ಸಮಾಜದ ದುರ್ಬಲತೆಗೆ ರಾಮ ಬಾಣವಾಗಬಲ್ಲದು, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸುಭಾಷ್ ಚಂದ್ರ ಬೋಸ್, ಅರವಿಂದರು ಮತ್ತು ಸಿ.ವಿ.ರಾಮನ್ ರಂತಹ ವೀರಾಗ್ರಣಿಗಳನ್ನೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಿಖರಗಾಮಿಗಳನ್ನೂ ಮಹಾನ್ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳನ್ನೂ ಸೃಷ್ಟಿಸಬಲ್ಲದು. ಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ವೀರವಾಣಿಗಳ ಸಿಂಚನವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಆಗ ಅವರ ಮುಂದಿರುವ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳೆಲ್ಲ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಕಾಣುವುದಲ್ಲದೆ, ಬಾಳ ಸಂಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಅವರು ಮುಂದೆ ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಅತಿ ಕಠಿಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳೆಂಬ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗುವರು.

ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಕರೆ

ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಖಿನ್ನತೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಹೇಗೆ ಆವರಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವನ್ನು ನಾವು ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಅರ್ಜುನ ತನ್ನ ಜೀವಮಾನದ ಬಹುಭಾಗವನ್ನು ಕೌರವರನ್ನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸದೆಬಡೆಯಲೆಂದೇ ತಯಾರಿಗೆ ತೊಡಗಿದ್ದ. ಅನೇಕ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಘೋರತಪಸ್ಸಿನ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಸಿದ್ಧಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಈ ಯುದ್ಧಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಚಾತಕಪಕ್ಷಿಯಂತೆ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ, ಯಾರೊಡನೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಬೇಕೋ ಅವರನ್ನು ರಣರಂಗದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಎಂಥ ಅವಸ್ಥೆ ಉಂಟಾಯಿತು! ಕೈಗಳು ಅದುರಿದವು. ಬಾಯಿ ಒಣಗಿತು. ಗಾಂಧೀವ ಧನಸ್ಸು ಕೈಯಿಂದ ಜಾರಿತು. ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವೀರಾಗ್ರಣಿ ಅರ್ಜುನ ಕುಸಿದ. ವ್ಯಾಮೋಹದಿಂದ ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ತೋಚದವನಾದ. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಆ ದುರ್ಬಲ ಮನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೃದಯದೊರ್ಬಲ್ಯ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾನೆ. "ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ನಿನ್ನ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಸುಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳ ಹೇ ಅರ್ಜುನ, ಈ ಕ್ಷುದ್ರವಾದ, ಆರ್ಯರಿಗೆ ತಕ್ಕುದಲ್ಲದ ಅಕೀರ್ತಿಕರವಾದ ವಿಷ್ಣೋತೆಯನ್ನು ತೊಡೆದು ಎದ್ದುನಿಲ್ಲು" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಮ್ಮ ಯುವಕರು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಈ ಕರೆಯನ್ನು ಅಲಿಸಲಿ. ತಮ್ಮೆಲ್ಲ ಹೀನತೆಯನ್ನು ತೊರೆದು ಎದ್ದುನಿಂತು, ತಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಗುನಗುತ್ತ ಎದುರಿಸಲಿ.

ಆಂತರಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆ

ನಾವು ಬಾಹ್ಯಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಆಂತರಿಕಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ಸನ್ನದ್ಧನಾದವನಿಗೆ ಬಾಹ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಲಾರವು. ನಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳ, ಪರಿಮಿತಿಯ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಕೊರತೆಗಳ ವಾಸ್ತವಿಕ ಅವಲೋಕನವನ್ನು ಆಗಿಂದಾಗ್ಯೆ ಮಾಡುವುದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ. ಇದು ಒಂದು ಸಕಾರಾತ್ಮಕವಾದ (Positive) ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿದ್ದು, ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗಬೇಕೇ ಹೊರತು, ನಮ್ಮನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಕುಗ್ಗಿಸಬಾರದು. ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಈ ಬಗೆಯ ಆಂತರಿಕ ವಿಮರ್ಶೆ ಬಹಳ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿ. ನಾವೆಷ್ಟು ಓದಿದ್ದೇವೆ? ನಮ್ಮ ಅರಿವಿನ ಮಟ್ಟ ಎಷ್ಟು? ನಮ್ಮ ಗುರಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನ ಇನ್ನಷ್ಟು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿರಬೇಕು? ನಮ್ಮ ಜ್ಞಾನದ ಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ಗಣಿತ ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿನ ನಮ್ಮ ಕುಶಲತೆ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗುವಷ್ಟು ಇದೆಯೇ? ಇನ್ನೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಈಗಿರುವ ಸೀಮಿತ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕು? -ಈ ಬಗೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ ತನಗೆ ತಾನೇ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆ. ಒಂದು ನಮ್ಮ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗಿರಬಹುದಾದ ಅಪನಂಬಿಕೆ ದೂರವಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿರಬಹುದಾದ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳು ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂದು ಅವುಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲೊಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಮಾತು. ಈ ಬಗೆಯ ಆತ್ಮಾವಲೋಕನ ಭಯ ಅಥವಾ ಕಳವಳಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ, ಇನ್ನೂ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಒಯ್ಯಬಾರದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯ ನೆಲಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಸಾಕ್ಷಿರೂಪದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ನಾವೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸುಗಳಿಸುವಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದ ತಯಾರಿಗಳಿಗೆ ಭದ್ರವಾದ ಮನೋವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಅಡಿಪಾಯವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ.

"ಭಯ" "ಕಳವಳ"ಗಳಿಗೆ ಮದ್ದು

ಜಾರ್ಜ್ ವೈನ್‌ಬರ್ಗ್ ಎಂಬ ಮನೋವಿಶ್ಲೇಷಣಾಕಾರ ಭಯಕ್ಕೂ ಕಳವಳಕ್ಕೂ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೀಗೆ ವಿವರಿಸುತ್ತಾನೆ: ದೇಹರಚನಾಶಾಸ್ತ್ರದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಭಯ ಮತ್ತು ಕಳವಳ ಇವೆರಡೂ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ದೈಹಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ. ಅವೆಂದರೆ, ಹೃದಯದ ಬಡಿತ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದು, ಶರೀರ ಕಂಪಿಸುವುದು ಮುಂತಾದವು. ಅವುಗಳೆರಡರಿಂದಲೂ ಉಂಟಾಗುವ ವೇದನೆ ಒಂದೇ ಬಗೆಯದು. ಅವೆರಡರಲ್ಲೂ ಅಪಾಯವೊಂದನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಭಾವನೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಭಯಕ್ಕೂ ಕಳವಳಕ್ಕೂ ಇರುವ ಮುಖ್ಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೆಂದರೆ,

ಯಾವುದು ನಮಗೆ ಭಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ನಾವು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಕಳವಳದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಯಾವ ಕಾರಣ ದಿಂದ ಕಳವಳಕ್ಕೊಳಗಾಗಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವ ಪರಿಚ್ಛಾನ ನಮಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಭಯ ಒಂದು ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಭಾವನೆಯಾಗಬಲ್ಲದು. ಅದು ನಾವು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಎಚ್ಚರಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ನಾವು ಸನ್ನದ್ಧರಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅರಿಯದೆಯೇ ಬಾವಿಗೆ ಬೀಳುವವನು ಸಾಯುತ್ತಾನೆ. ಕಾರಣ ಅವನಿಗೆ ಬಾವಿಯಿದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಭಯ ವಿಲ್ಲದೆ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಬಾವಿಯಿದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಭಯ ದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು, ಯಾವುದೇ ಅಪಘಾತಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಇಳಿಯುತ್ತಾನೆ. ಜಾರ್ಜ್ ವೈನ್‌ಬರ್ಗ್ ಹೇಳುವಂತೆ ಭಯ ಸಾಧಾರಣವಾದುದು ಮತ್ತು ನಮಗೆ ಉಪಯೋಗಿಯಾಗಬಲ್ಲದು. ನಾವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಭಯವನ್ನು ಕಳವಳಕ್ಕೆ ಪರಿವರ್ತಿಸಿಕೊಂಡುಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಅದು ತಪ್ಪು. ಕಳವಳ ನಮ್ಮನ್ನು ದಿಕ್ಕು ತೋಡದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಭಯ ನಾವು ಮುಂದೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಕ್ರಮದ ಬಗ್ಗೆ ಮುನ್ಸೂಚನೆ ನೀಡಿದರೆ, ಕಳವಳ ನಮ್ಮನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೀನತೆಗೆ ಒಯ್ಯುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಪರೀಕ್ಷೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭಯಪಡಬೇಕಾದ್ದಿಲ್ಲ. ಭಯದ ಮುನ್ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ಕಾರ್ಯತತ್ಪರರಾದರೆ, ಭಯ ತನಗೇತಾನೇ ಮಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ಕಾರಣ ದಿಂದಲೂ ಭಯವನ್ನು ಕಳವಳವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬಿಡಬಾರದು. ಅದು ನಮ್ಮನ್ನು ಬುದ್ಧಿವಿಮೋಢರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅರ್ಜುನ ನಿಗೆ ಒದಗಿದ್ದ ದುರವಸ್ಥೆ ಅದೇ. ಕಳವಳಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅಜ್ಞಾನ. ಕೃಷ್ಣ ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋಪದೇಶ ಮಾಡಿ, ಕಳವಳವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿದ. ನಮ್ಮ ಕಳವಳಕ್ಕೂ ಅದೇ ಮದ್ದು. ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಶಕ್ತಿಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ಮೇಲಿನ ಅಪನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಿದಾಗ, ನಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಸರಿಯಾದ ಜ್ಞಾನ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅಜ್ಞಾನದ ಫಲವಾದ ಕಳವಳ ಮಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿನ ಅಪನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆ ತಿಳಿಸಿದಂತೆ, ಆಂತರಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಮೂಲಕ ಹೋಗಲಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಜ್ಞಾನ

ಯಾವುದೆ ಕಾರ್ಯ ನಮಗೆ ಬೋರ್ ಎನಿಸುವುದು ಆ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾದ ಆಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ. ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ಶ್ರದ್ಧೆಯ ಅಭಾವದಿಂದ. ಯಾವುದೇ

ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೂರು ಅಂಶಗಳು ಅತ್ಯಗತ್ಯ ೧. ಶ್ರದ್ಧೆ, ೨. ಸತತ ಅಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ೩. ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ.

ಶ್ರದ್ಧೆಯೆಂದರೆ ಮೂಢ ನಂಬಿಕೆಯಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ವಿಚಾರಮಾಡದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲ. " ನಮ್ಮ ಬಾಳಿನ ಸಾರ್ಥಕತೆಗೆ ಶುದ್ಧ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಮನಸ್ಸು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಅಂತಹ ಮನಸ್ಸಿನ ಪ್ರಪ್ರಥಮ ಗುಣವೇ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಶ್ರದ್ಧೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ನೈಜ ಮತ್ತು ಒಳಿತಿನ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಶ್ರದ್ಧೆ ನಮ್ಮ ಗುರಿಯತ್ತ ಮುನ್ನುಗ್ಗಲು ಉತ್ಸಾಹವನ್ನು ತುಂಬಿಸುವ ಸಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕ ಶಕ್ತಿ. ಶ್ರದ್ಧಾವಂತನು ತನ್ನ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಾನೆ, ಶ್ರದ್ಧೆಯ ವಸ್ತುವಾದ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಕಾರಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಪರಿಶ್ರಮ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಗಳೇ ಶ್ರದ್ಧೆಯ ಮೂಲಾಂಶಗಳು. ಶ್ರದ್ಧೆ ಇರಬೇಕಾದ್ದು ಗುರುಹಿರಿಯರ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳ ಉಪದೇಶಗಳಲ್ಲಿ. ಶ್ರದ್ಧೆ ಒಂದು ಅಚಲವಾದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕವಾದ ನಂಬಿಕೆ. ಇದು ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಕೈಗೊಂಡ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುನ್ನುಗ್ಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. " (Swami Tapasyananda, Tr: Bhagavadgita, PP. 144,) ಅನೇಕ ಬಿಸಿರತ್ತದ ತರುಣರು ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನುವುದು ವಯಸ್ಸಾದವರ, ದುರ್ಬಲರ, ಅಶಿಕ್ಷಿತರ ಆಸರೆ, ಶ್ರದ್ಧೆ ಅಂಧವಾದುದು ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರದ್ಧೆ ಎಂದರೆ ಮನುಷ್ಯನ ಪ್ರಯೋಗ ಶೀಲವಾದ ಮನಸ್ಸು ಕೈಗೊಳ್ಳುವ ಸಾಹಸ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವಂತೆ ಇಂತಹ ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವನಿಗೇ ಜ್ಞಾನ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ(ಶ್ರದ್ಧಾವಾನ್ ಲಭತೇ ಜ್ಞಾನಂ). ಶ್ರದ್ಧೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಪರಿಶುದ್ಧ ಮನಃ ಪಕ್ವತೆಯನ್ನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನದ ವಿಷಯವನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಧ್ಯಯನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಅಧ್ಯಯನದ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ, ಶಿಕ್ಷಕರಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧಾವಂತರಾಗಿರಬೇಕು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹಗುರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಉಡಾಫೆ ಮಾಡುವುದು, ಶಿಕ್ಷರಿಗೆ ಅಗೌರವ ತೋರಿಸುವುದು ಸಲ್ಲದು. ಇದರಿಂದ ಅಧ್ಯಯನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗಾಂಭೀರ್ಯತೆ ಹೋಗಿ, ಶ್ರದ್ಧೆ ಕುಂದುತ್ತದೆ. ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕಲಿತ ಕಲಿಕೆ ಜ್ಞಾನವಾಗದು, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಾಗಲೀ ಜೀವನದ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಾಗಲೀ ನಮಗೆ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ತಂದುಕೊಡದು.

(ಮುಂದುವರೆಯುವುದು)

“ದೈರ್ಯ” ಎಂದರೆ ಏನು ?

ದೈರ್ಯ ಎಂದರೆ ಪ್ರತಿದಿನ ಎದ್ದು ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದುದನ್ನು ಮಾಡುವುದು, ಪ್ರತಿಕೂಲವಾದ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದನ್ನು ಪಟ್ಟುಹಿಡಿದು ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಇತರರು ಹಿಂದೆ ಎಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ರೂ,ಮುನ್ನುಗ್ಗುವುದು. (Readers' Digest, May1997, PP.86)